

И такава ранна пролѣтъ нарѣдко е бивало. Небето погрмѣ още презъ Януарія, пролѣтнитѣ цвѣтя цѣфнаха презъ Февруарія, а презъ Марта время хубаво, хубаво като презъ Майя. Необикновена бѣше тая пролѣтъ, необикновенни бѣха и нейнитѣ дарби. По Гергевдень узрѣди череша, лозенъ листъ за сарма, пчелитѣ захвапчатъ да са роятъ още презъ Априлія, това азъ не помня кога е бивало; който е запомнилъ такова чудо по други години нека го каже. Ами отъ три трѣвни трѣсетъ роя, а пжкъ на 8 Майя двѣ педи снѣгъ, и такавъ мила имъ снѣгъ, който безъ да повреди нито най-младата трѣвица, но още повече да помогне на сичко новопоникнало и новозавжрзало? Даде Господъ сичко отъ добро по-добро: трѣва до колѣни, добитжкъ родовитъ, агненца, еренца повечето близначета; излѣзеш на полето, то да ти е драго да ги глѣдашъ: едни са насукале скачатъ и са надскачватъ около майкитѣ си, а други я задржетице отъ двѣ страни сучатъ ли-сучатъ, довечера доилницата пакъ напрещяла. Млѣчни крави и биволци едвамъ имъ спори да вхвратъ отъ пжлни пицки. Волове, коне, биволе, избржснали са, лжпи имъ козината, запоръ нѣматъ; чѣсто изъ улицитѣ на купъ са сбиратъ, душатъ земята, страшно пореваватъ, и съ преднитѣ си крака ровятъ и изхвргватъ пржсъ на вжз-богъ.

Та и држвесата не сж като друга година. Разклонице са, разлистиле са едни джрвета, и по полето, и по гори, и въ села, и въ градове, шумата имъ са сгжстила до толкова, што не е познатъ дѣто на сѣки клонъ птица гнѣздо си извила и ейца снесе. Диви круши, брѣстове, каваци, орѣхи, наперчили са, едни остро-остро на горѣ до небето клонове расклониле, други ги отпуснале на долу дори до земята; а изъ подъ хладнитѣ имъ листа, изъ подъ тѣзи дебели сѣнки, горски пѣснопои, безъ никакко свѣтление пѣятъ и са надпѣватъ: Тукъ кукувица кука, тамъ славей чурулика, татакъ косеръ свиря, яребица пиши, дивъ гжлабъ гуца; по надалечъ черенъ гарванъ на високо кацналъ, гра! гра! гра! дебело заграцалъ и са озжрта на вредъ, като че тжрсинѣшо, а орли, горѣ въ синио небе, на витло са вѣятъ, нито камъ сѣверъ, нито камъ югъ отиватъ; какво ли тѣ чакатъ?

Но на сички тія природни хубости, трудолюбивій селенинъ хичъ и очи не издига; ситъ е той на тѣхъ; него има друго да го привлича и да го радва. Сѣйдбата му богата и спорна жтва обѣщава; пчелитѣ му, които друга година, по това време, едва